

Húsvéti félelem

Időpont: Húsvét I. ünnepe, 1956. április 1.

Alapige: Máté 28,1-10.

A szombat végén pedig, a hét első napjára virradólag, kiméne Mária Magdaléna és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. És ímé nagy földindulás lőn; mert az Úrnak angyala leszállván a mennyből, és oda menvén, elhengeríté a követ a sír szájáról, és reá üle arra. A tekintete pedig olyan volt, mint a villámlás, és a ruhája fehér, mint a hó. Az őrizők pedig tőle való féltökben megrettenének, és olyanokká lőnek mint a holtak. Az angyal pedig megszólalván, monda az asszonyoknak: Ti ne féljete; mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadott, a mint megmondotta volt. Jertek, lássátok a helyet, a hol feküdt vala az Úr. És menjete gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból; és ímé elöttetek megy Galileába; ott meglátjátok őt, ímé megmondottam néktek. És gyorsan eltávozván a sírtől félelemmel és nagy örömmel, futnak vala, hogy megmondják az ő tanítványainak. Mikor pedig mennek vala, hogy megmondják az ő tanítványainak, ímé szembe jöve ő velök Jézus, mondván: Legyetek üdvözölve! Azok pedig hozzá járulván, megragadák az ő lábait, és leborulának előtte. Akkor monda nékik Jézus: Ne féljete; menjete el, mondjátok meg az én atyámfiaiinak, hogy menjenek Galileába, és ott meglátnak engem.

Húsvét ünnepe az élet diadalünnepe a halál fölött, az elnyomott igazság győzelme a gonoszság hatalmasságai ellen, a vigasztalódás szivárványa a bánkódó szeretet könnycseppjein, hogyne volna hát az öröm ünnepe még akkor is, ha semmi közünk sincs a húsvétkor feltámadott Jézus Krisztushoz s ezért elszimbolizáljuk az egész húsvéti eseményt! Húsvét ünnepe mégis tele van félelemmel.

1. Az első húsvét is ezt mutatja. Abban a rövid tudósításban is, melyet Máté írt meg a húsvéti eseményről, négyszer van szó félelemről.

Bizonyos mértékben érthető az első szemtanuk ijedelme. Húsvét kísérő jelenségei ijesztően meglepőek. Semmi sem jelzi előre, hogy az öreg föld megrázza a hátát. Békén bóbiskolnak az örök. Ha az ég megzendül, távoli morgás jelzi, hogy közeledik a zivatar, itt azonban egyik pillanatról a másikra rendül meg a föld, nyitja ki az elhantolt sírokat és dobálja fel a halottakat. Az angyal sem kopog előbb a sírt elzáró sziklán, hogy bejelentse érkezését. Nesztelenül, ahogyan csak angyalok tudnak járni, egyszerre ott toppan szemvakító fényességgel. Igazán nem lehet csodálkozni, hogy félholtra válnak az örök s megszeppent

remegéssel, földbegyökerezett lábbal állanak az asszonyok. Kisebb dolgok is megrezzentenek, ha hirtelen lepnek meg.

A megijedés reflex mozdulat. Senkinek sem tehetünk érte szemrehányást. Ha azonban az ijedtség félelemmé tudatosul, ott már baj van a bátorsággal. Az első húsvétkor az ijedelemből félelem lett. Egy kis jóakarattal erre is hozhatunk fel valami mentséget. Tagadhatatlan, hogy húsvét kíséző jelenségei félelmetesek. Mikor az ember lába alatt megmozdul a szilárd talaj, amikor az angyali jelenéssel a láthatatlan világ beletör a láthatóba, akkor a halál suhintása érinti meg az embert, aki létében érzi megtámadva magát. Csoda-e, ha a pillanatnyi ijedelem után elkezd remegni, mint a nyárfalevél?

Mégsem lehet a külső eseményekből teljesen megmagyarázni a húsvéti félelmet. Az örök katonák voltak. Nem besorozott békés polgárok, akiket pár évre bekényszerítettek az egyenruhába, hanem zsoldos katonák, akiknek élethivatásuk volt a harc, harcban pedig mindig készen kell lenni hirtelen eseményekre s ott mindig a halál kaszája közelében jár az ember.

Hát az asszonyok miért félnek? Az angyal szelíden szólítja meg őket s jó hírt mond nekik: „Feltámadott, amint megmondotta volt!”

Nincs más teljes magyarázat: Mindig az fél, akinek rossz a lelkiismerete. A félelem nem kívülről, hanem belülről fakad. Ezek is féltek, de végeredményben nem a földindulástól, vagy az angyaltól, hanem a Krisztussal való találkozástól.

Az öröknél ez első pillanatra is világos. Krisztust az a hatóság gyilkolta meg, amelyet most ők képviselnek a sírnál. A kivégzéssel azonban – lám – nem tették ártalmatlanná. Feltámadt, mégpedig nem oly szelíden, megadóan, mint a tárgyaláson viselkedett, hanem hatalommal és dicsőséggel. Lába alatt reng a föld, angyalsereg áll rendelkezésére. Jön, hogy számon kérje mindazt, amit vele cselekedtek. Lehet, hogy ebben a tekintetben ezeknek az öröknek is volt valami egyéni félni valójuk. Talán ők is részt vettek Krisztus megkínóztatásában és kicsúfolásában. Jaj nekünk, feltámadott Krisztus!

De hát az asszonyoknak is rossz volt a lelkiismeretük? Bizony, rossz lehetett. Az angyal céloz is arra, hogy feltámadását előre megmondotta az Úr. Miért nem emlékeztek erre vissza a nehéz órákban és miért gyászoltak úgy, mint a pogányok, akiknek nincs reménységük? Miért futottak szét gyáván, mint vezér nélküli megvert sereg, vagy pásztor nélkül maradt nyáj, holott tudniok kellett volna, hogy harmadnapra visszajön Krisztus? Ha pedig mindez eszükbe jutott, mért nem hittek abban, hogy akinek szájában álnokság nem találtatott, ebben is igazat mondott? A megholt Jézusnak könnyű volt végtisztességet tenni, de

ezek után az élő Jézusnak szemébe nézni nagyon nehéz lehetett. Joggal félhettek a szemrehányásoktól, amit majd szégyenszemre kapni fognak. /Márk 16,14./

A húsvéti félelem fő oka az, hogy rossz a lelkiismeretünk Krisztussal kapcsolatban.

2. A mai húsvét is ezt mutatja.

Akik nem elégszenek meg azzal a vigasztalással, amit húsvét jelképes magyarázata nyújt nekik, hanem szembe mernek nézni a húsvéti eseménnyel magával, azzal a ténnyel, hogy a megölt Jézus feltámadott, él és uralkodik mindörökké, azokban sokszor felmerül ilyen gondolat: Nem szép, hogy a világ ilyen hálátlan volt Jézus iránt, gonoszság volt, hogy ártatlanul megölték, de ha már egyszer megtörtént ez a szomorú eset, akkor ne háborgassák többé. Meghalt. Hagyják nyugodni békében! Ne izgassanak engem sem feltámadásának bizonygatásával. Nem akarok vele találkozni. Ennek a mai húsvét-félelemnek egyik jele épp a húsvét tagadása. Nem új jelenség ez. Akiknek legtöbb okuk volt félni a Krisztussal való találkozástól, a főpapok és farizeusok is már ez alá az álarc alá rejtették félelmüket. Egyszerűen letagadták a feltámadást. Azt az ostoba mesét terjesztették el, hogy a tanítványok éjjel ellopták Jézus holttestét s elhíresztelték, hogy feltámadott. Mintha csak gyerekjáték lett volna egy fegyveresekkel őriztetett sírból a holttestet elrabolni! Épp ez az átlátszó hazugság mutat rá a húsvéttagadás igazi okára: félnek a Krisztussal való találkozástól.

Ma sem az az igazi oka a feltámadás tagadásának, hogy megmagyarázhatatlan, hihetetlen, lehetetlen. A tényeknek nagyobb bizonyító ereje van, mint minden emberi gondolatnak. A feltámadás pedig tény. Ezt negatív igazolja az, hogy Jézus holtteste nem került elő. Elképzelhető, hogy ellenségei nem próbálták mindenképpen előkeríteni? Megvolt a hatalmuk hozzá, meg az igyekezetük is. Súlyos érdekük fűződött hozzá. Az lett volna az igazi győzelem Krisztus és hívei fölött, ha bemutatják Jézus holttestét s ezzel beigazolják a tanítványok csalását. Nem tudták.

A negatív tény mellett pozitív tények is vannak. Szemtanuk igazolják, hogy találkoztak vele, látták, hallották, beszéltek vele, köntösét érintették. Parancsot is kaptak tőle. Pál I. Kor. 15,5-8-ban több, mint 500 szemtanúra hivatkozik, akik közül többen a levél írásakor még élnek s így ki is hallgathatók.

A félelem azonban inkább letagadja a tényeket is, homokba dugja a fejét azzal a gyerekes gondolattal, hogy a letagadott tény nem tény s a nem látott veszedelem nem következik be. Vajon nem ez a félelem van-e tudva, vagy tudatlanul a te húsvét-tagadásod mögött is?

3. Eddig is próbáltuk már ezt a kérdést személyessé tenni, végül azonban próbáljuk meg tudatosan is személyes oldalról nézni ezt a kérdést. Mit mutat az én húsvétom? Van-e bennem is húsvéti félelem?

Nem hiszem, hogy lenne közöttünk olyan valaki, akit ne fogna el szent remegés, ha vele ismétlődne meg a húsvéti esemény s egyszerre találkoznia kellene az élő, diadalmas Jézus Krisztussal. Ismerem én jól azokat az igéket, amelyek arról beszélnek, hogy a hívő a menyasszony örömeivel várja Krisztust, vagy hogy a megváltottak felemelik majd a fejüket, mert elközelgett a teljes váltságuk, tudom, hogy Krisztus vérében bűnbocsánat, élet és üdvösség vár, mégis elfog valami remegés, ha az én húsvétomra gondolok. Nekem sem jó a lelkiismeretem Vele kapcsolatban. Hogy merjek én a szemébe nézni annak, akit oly sokszor megtagadtam, akivel oly sokszor nem törődtem, véleményére fittyet hánytam, tanácsait nem fogadtam meg, a felém közelgő veszedelem miatt fölöttem hullatott könnyei nem hatottak meg. Rám is áll az a szemrehányás, amit Júdásnak tett: Vele együtt, az Ő asztaláról ettem a kenyeret s felemeltem a sarkamat Ellene, hogy megtapodjam Őt. Pedig ez a találkozás elkerülhetetlen. Ha itt elbújok is előle, az utolsó napon meg kell jelennem Előtte.

De mégis van lehetőség arra, hogy ne maradjak benne a húsvéti félelemben. A történet szerint mindenki félt, aki a feltámadott Krisztussal találkozott, de az egyiket benne hagyta az Úr ebben a félelemben, a másiktól elvette és örömmel töltötte el. Az örököt ott hagyta félholtan a földön, de az asszonyoknak ezt üzenté az angyal által: „Ti ne féljete!” /5. v./ Mintha az egyiknek ezt mondaná: Ti féljete!, a másiknak meg: Ti ne féljete! Vajon ezt a templomi gyülekezetet melyik csoporthoz számítja az Úr? Azt mondja-e nekünk, nekem, neked: Ti féljete!, vagy mikor furdaló, rossz lelkiismerettel, remegve ott állunk Előtte, így szól hozzánk: Ti ne féljete!?

Azoktól veszi el a húsvéti félelmet, akik a megfeszített Jézust keresik. /5. v./ Akik magukról csak azt tudják és vallják, hogy bűnösök, de a Megfeszítettéről azt tudják és vallják, hogy a bűnösök barátja és megváltója.

Engedd, hogy a bűneinkre emlékeztető Szentlélek hadd töltsön el téged is húsvéti félelemmel s a Megfeszítettől érkező angyali üzenet pedig húsvéti örömmel! Ámen.